

Otoč
se
tváří
ke slunci

Ivana
Andrews

Copyright © Ivana Andrews, 2018

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Ivana Andrews, 2018

Redakční úprava Melita Denková

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2018

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-955-0

Sestře Janě

Kapitola 1

Předehra

Malé dámské auto – už trochu obouchaná tmavěmodrá Toyota Yaris s vídeňskou poznávací značkou – klouzala blátivou vozovou cestou vedoucí podél přerostlého živého plotu. Za volantem seděla asi pětadvacetiletá světlavá dívka. Když se za zatáčkou objevila mřížová brána s oprýskaným nátěrem, na níž visela velká cedule NA PRODEJ, dívka si oddechla. To bude ono, blesklo jí hlavou. Zastavila, otevřela dveře – a levou nohou rovnou stoupla do hluboké kaluže vody.

„Krucí,“ zaklela.

Pokusila se kaluž překročit, ale druhá noha zajela do měkkého bláta. Dívka rezignovaně pokrčila rameny. Z jedné tenisky si vylila vodu, druhou se pokusila trochu očistit trávou. Výsledek nebyl nic moc, ale teď se s tím nedalo nic lepšího dělat. Dálkovým ovládáním zamkla vůz a vydala se k pootevřené bráně. Strčila do ní. Brána se s vrznutím otevřela. Na dvoře vydlážděném různě velkými plochými kameny, mezi nimiž rostly chumáče zažloutlé trávy, stálo auto polepené reklamou realitní kanceláře GEREMA. O kapotu se opíral mladík jen o něco starší než dívka a soustředěně se věnoval mobilnímu telefonu.

„Dobrý den,“ zavolala dívka. „Jste pan Bauer?“

Mladý muž v proužkové košili s krátkými rukávy a světlých plátěných kalhotách zvedl hlavu a usmál se.

„Ano, dobrý den. A vy jste slečna Grimmová, že? Jakou jste měla cestu?“ Udělal pár kroků směrem k dívce a pohledem zabloudil na její ještě před chvílí bílé tenisky.

„Ani se neptejte. Skoro celou cestu lilo jako z konve a...“ Dívka se odmlčela a významně se podívala na tenisky. Však vidíte.“ Natáhla ruku. „Ale dopadlo to dobře, jsem tady, pane Bauere.“

Mladík podávanou ruku letmo stiskl a ukázal na budovy, které dvůr obklopovaly.

„Tak, tohle je statek Bergerových. Vpravo obytné stavení, na něj navazují chlévy, naproti stodola, vlevo kůlna – dost typické, že... Kde chcete začít prohlídku?“

Alice Grimmová se pomalu rozhlédla.

Přesně jako na fotkách v inzerátu. Statek měl dva bytelné komíny a novou střechu z červených tašek, jinak vypadal zchátralé – omítka byla popraskaná a opadané kusy se válely podél zdi, rámy oken potřebovaly už dávno natřít a možná rovnou vyměnit. Jen stodola a kůlna se na první pohled zdály celkem v pořádku. Dvoru obehnanému polorozpadlou zdí vévodila košatá lípa, u stodoly se krčil zaprášený keř s povadlými listy – asi černý bez, usoudila Alice.

Zvedla oči k makléři.

„To je jedno. Třeba v kuchyni? Bývá to takové srdce domu, nemyslíte? Zvlášť na statku.“

Bauer pokrčil rameny. „Jak si přejete,“ řekl lhostejně – zřejmě si nemyslel nic. Z objemného svazku vybral největší klíč a vykročil ke dveřím ve střední části usedlosti; byly z masivního dřeva se zrezivělým kováním.

Když se mohutná klika pohnula, ukázala se tmavá chodba; zavanul odtud studený vlhký vzduch prosycený pachem myšiny. Makléř překročil sešlapaný práh a otočil

starodávným vypínačem. Dvě obyčejné žárovky připevněné u stropu přímo na drátech elektrického vedení zalily chodbu kalným světlem.

Maklěř zabočil do dveří vpravo.

„Tak, račte dál. Tohle je kuchyně. V původním stavu i s kamny. Jsou nádherná, že? Kvalitní kamnářská práce...“

Alice se rozhlédla.

Obrovská místnost s dřevěnou podlahou a se čtyřmi špaletovými okny ji úplně uchvátila. Zmíněná kachlová kamna vypadala jako připravená k okamžitému použití i s malou zásobou sukovitých polen.

V tom okamžiku Alice věděla, že se jí statek líbí. Moc líbí!

Vytáhla mobil a udělala si fotku.

Pak dupla na podlahu a špičkou tenisky prozkoumala uzoučkou spáru mezi prkny z tvrdého, zřejmě dubového dřeva. „Není podlaha shnilá?“ zeptala se.

Maklěř se zamračil a zalistoval ve složce papírů. „V zápiscích mám, že podlaha je sice původní, ale prkna jsou v dobrém stavu. Dub něco vydrží, slečno Grimmová.“

Alice udělala další fotku a ukázala na kamna: „Opravdu fungují? A v jakém stavu je komín?“

„V tom nejlepším. Můžete hned topit. Komín byl čistý... počkejte... v březnu.“ Maklěř sledoval Alici, jak prohlíží stěny a otvírá okna. „Ještě něco?“

Alice pohlédla na otřískaný dřez a baterii pokrytou rzi a vodním kamenem. „Jak to tu vypadá s vodou?“

„Ve sklepě je studna. Vody je dost a je nezávadná. Úžasná pitná voda ze studně. Žádné tahání lahví.“

Alice trochu povytáhla obočí, ale spokojeně kývla.

„Odpady jsou vyřešené jímkou, ta se musí nechat vyvážet,“ dodal maklěř. „Půjďme dál?“

Alice udělala další fotky – okna, kamna, detail litinových dvířek.

„Jistě, můžeme dál.“

Místnost sousedící s kuchyní byla mnohem menší. Měla jen dvě okna – vedla do zanedbaného ovocného sadu.

Tady bych mohla mít ložnici, napadlo Alici. Až zjara pokvetou stromy, bude to nádhera. Povšimla si mohutného litinového tělesa ústředního topení a uvědomila si, že je i v kuchyni. To znamená, že –

„Ústřední topení je funkční?“ zeptala se.

„Ano. Topí se dřevem.“

„Kde je kotel?“

„Ve sklepě. Hned vás tam zavedu. Sklepy jsou v perfektním stavu, uvidíte sama.“ Makléř otevřel dveře do chodby a předvedl Alici další dvě prázdné místnosti, toaletu a koupelnu.

Alici blesklo hlavou, že tohle by nejspíš byla její první investice. Naprasklé umyvadlo, smaltovaná vana s reza-vými skvrnami a popraskané růžové kachličky nevypadaly vábně, na zemi byl jen beton. Otočila kohoutkem. V trubkách to zabublalo a do umyvadla vytryskla hnědě zbarvená tekutina.

„To je ta vaše úžasná voda ze studny?“ Alice pokrčila nos.

„Pochopte, dlouho to nikdo nepoužíval. Stačí jen chvíli počkat... a – vidíte, už teče čistá.“

Alice pozorovala, jak se voda mění na průzračnou a ulehčeně si oddechla.

„Pojďte, zavedu vás do sklepa a pak si prohlédnete hospodářská stavení,“ Makléř už otvíral další, trochu nižší hnědě natřené dveře v zadní části chodby. „Pozor, je tu nízký strop!“ Otočil vypínačem. Před nimi se do hloubky svažovalo příkré schodiště. Stěny natřené bílým vápnem, žádné zábradlí.

Alice se opatrně přidržovala zdi a sestupovala dolů. V nejbližším rohu sklepa s klenutým stropem stál kotel, vedle hromada uhlí a dřeva na topení. Vršek haldy osvětlo-

vala dvě malá okna, momentálně pootevřená kvůli větrání. Dveře pobité plechem oddělovaly od kotelny další místnost. Alice je s jistým úsilím otevřela. Další velký sklep měl jedno malé zašpiněné okénko; kolem stěn stály regály s množstvím sklenic, všude bylo plno pavučin. Světlo u stropu zdaleka nedosáhlo do všech zákoutí.

„Naštěstí je tu sucho. To se o většině sklepů říct nedá,“ poznamenal makléř. Alice přikývla.

„Ideální na založení vinotéky,“ dodal.

Usmála se. Vzpomněla si na babičku a její sklípek naplněný plody zahrádky.

„Tyhle regály,“ rozhlédla se kolem, „by byly v babiččině sklepě plné zavařenin, kompotů, naložených okurek, hub a zeleninových směsí. V rohu by stál velký zelák s tím nejlepším kysaným zelím na světě!“ Řekla to mimoděk nahlas, a když si to uvědomila, rozpačitě se zasmála.

Na makléře Bauera to stejně neudělalo žádný dojem, jenom neurčitě kývl a pokračoval:

„K usedlosti patří ještě pár arů polí a asi hektar lesa. Půjdeme se podívat na stodolu a chlévy, ne?“

Nechápal, co by si ještě ve sklepech chtěla prohlížet. Ztráta času, pomyslel si a vedl Alici na dlážděný dvůr. „Bývalý majitel tu provozoval útulek, proto tu stojí několik kotců pro psy.“ Ukázal ke stěně stodoly na kotce s potrhaným pletivem a opřel se do mohutných vrat, až zavržala. „Chce to namazat,“ poznamenal a ustoupil, aby Alice mohla projít. „V klidu se rozhlédněte, já počkám venku.“

„Je příjemně, vidíte? Krásný podzim,“ prohodila Alice.

„Jo, je teplo,“ souhlasil lhostejně Bauer.

Alice opatrně vstoupila do stodoly. Pohlédla vzhůru. Střecha vypadala slušně, trámy se také zdály být v pořádku. Přistoupila ke stěně a přejela prstem po drsném povrchu dřeva. Mezerami mezi šedými prkny dovnitř proudily tenké paprsky světla, v nichž vířil zlatě se lesknoucí

prach. V koutě ležela obrovská hromada sena zřejmě z ložské sklizně a poházené dřevé ošatky, košíky bez uch, polámaný žebřík a další harampádí.

Alice chvíli jen tak stála a snila.

Kapitola 2

Otec a syn

V domě sousedícím s Bergerovým statkem stál u otevřeného okna mladý muž mohutné postavy. Jmenoval se Andreas Wankel a teď natahoval krk, aby mu neušlo nic z toho, co se děje u sousedů. A to, co zatím viděl, se mu moc zamlouvalo.

„Tak ten frajírek z reality zase jednou přivedl kupce,“ zahučel po chvilce a sáhl po dalekohledu. „A tentokrát je to ženská... A... hm, pěkná... Taková fajnová, slečinka z města.“

Za Andreasovými zády se ozvaly kroky a pak třaslavý stařecký hlas vyčítavě pronesl:

„Kdyby sis už dal pokoj, synku. Co je to za zábavu koukat sousedům do oken?“

„Je to moje zábava,“ utrl se Andreas, „nic ti do toho není! A vůbec, ještě to není sousedka, i když takovou bych si dal líbit.“ Mlaskl. „Na, dědku, podívej se,“ strkal otci dalekohled, „pěkný kulatý zadeček, kozičky akorát do ruky a ty nohy!“

„Andreasi! Že tě hanba nefackuje!“ okřikl ho otec a odstrčil ruku s nabízeným dalekohledem.

„Mlč, dědku, a radši mi přines z lednice studený pivo. Z lednice! Ne jako minule. Bylo teplý jako chcanky!“

Andreas znovu přiložil dalekohled k očím. Ta ženská se k něčemu zrovna skláněla a vyšpulila na něj pozadí. Chtivě vypouklil oči a zaostřil. To je něco! pomyslel si a začaly se mu sbíhat sliny. Ženská zadečkem zavrtěla a pak mu zakryl výhled frajírek z reality. Andreas si vzteky odplivl na podlahu, podíval se na plivanec a rozmázl ho špičkou boty.

Starý muž se zatím poslušně odšoural do kuchyně splnit příkaz. Syna se bál.

Andreas, hřmotný muž s vyholenou hlavou, měl vzezření rváče a rváčem také byl. Těsně u levého ucha se mu táhla jizva až na krk, zčásti zakrytá tetováním. Zpod ohnutých rukávů košile vyčnívala dvojice mohutných chlupatých paží zakončených krátkými silnými prsty. Na pravé ruce dva chyběly. Na košili napnuté přes mohutný pupek se momentálně rozlézala mokrá skvrna od piva, kterým se Andreas při šmírování posilňoval.

Stařec vzdychl.

Vždyť kdysi byl syn docela milý kluk... Ano, ve škole ho spolužáci trochu trápili, posmívali se mu, že je tlustoch. Často kvůli tomu brečel, ale to by se časem jistě srovnalo, kdyby...

Starý pan Wankel znovu vzdychl, otevřel lednici, a když vytáhl plechovku piva, prudce přibouchl dveře, jako by si tím vyřizoval s někým účet.

Kdyby nás Greta neopustila, letěly dál jeho myšlenky. Odešla s mužem svých snů... Tak to tenkrát řekla. Ten chlap na ni čekal ve velkém černém voze. Andreas s otcem tehdy stáli ve dveřích statku a mlčky hleděli za odjíždějícím autem. Než Greta odjela, ještě stáhla okénko, vystrčila ruku a zatřepala prsty:

„Pa, Andy. Buď tady hodný a poslouchej tátu, i když za moc nestojí. Až se usadím, přijedu za tebou a vezmu si tě k sobě.“

Malý Andreas se rozběhl za odjíždějícím vozem. Řidič přidal plyn a chlapec se udýchaně zastavil. Chvilí mlčky

stál, pak se otočil, pomalu se vracel k otci, pohlédl na něj očima plnými zoufalství a zaječel:

„Zato můžeš ty, že máma odjela! Za všechno můžeš ty!“ Roztrásl se a několik dní pak strávil v posteli v nervové hořečce, každou chvíli propukl v pláč a volal matku.

Rvalo to srdce...

Greta se už nikdy neozvala. Andreas sedával u branky nebo v zatáčce, odkud bylo vidět na cestu k Birkfeldu, a čekal na matku. Se sklopenou hlavou se večer vracel domů, ráno pak brzy vstával a zase běžel vyhlížet velké černé auto. Trvalo celé týdny, než se vzdal, než pochopil, že se matka nevrátí, že zůstane sám s otcem. Navždycky.

A od té doby byl Andreas jiný. Za prvé se z něj stal rváč. Při sebemenším náznaku posměchu od spolužáků se okamžitě začal prát a mlátil kolem sebe hlava nehlava. Tyhle rvačky vždy ukončili až učitelé, jinak by soupeře snad zabil.

Nakonec zavolali otce do školy. Domluvte mu, není přece možné, aby syn používal tak nepřiměřeně svou sílu! Ale Andreas byl k domlouvání hluchý. Otec už pro něj nebyl autoritou, stejně jako pro matku, která ho opustila kvůli jinému muži.

Pan Wankel to pochopil a vzdal to. Andreas si pak dělal, co chtěl, a lidé se mu začali obloukem vyhýbat. Což platí dodnes. Ani ženskou si nemůže najít. Která by o něj stála?

Pan Wankel se rozhlédl po kuchyni. Na stará kamna a padesát let starou kuchyňskou linku žádnou nenaláká. A jak vypadá dům zvenku? Darmo pomyslet. Plot natřený asi před deseti lety, to starý táta ještě mohl, ale od té doby na něj nikdo nesáhl. A zahrádka? Zmůžu se akorát okopat ty růže, na prořezávání stromů už mi síly nestačí.

Stařec potřásl hlavou a došoural se zpátky do synova pokoje. „Tady je pivo. Poslední.“ Přistrčil Andreasovi plechovku k ruce.

„A to mi říkáš jen tak?“ obořil se na něj Andreas. „Snad víš, co máš dělat! Mazej do Birkfeldu na nákup! A můžeš koupit i něco ostřejšího, abych měl na večer.“

Starému muži vhrkly do očí slzy. „To se aspoň trochu nestydíš – takhle mluvit s otcem?“

„Otcem, jo?“ Andreas po něm vrhl výsměšný pohled. „Někdy pochybuju, že jsi můj fotr. Jsi úplně nemožný a matka to věděla taky. Jinak by od nás neodešla! Kdoví, čím krev v sobě mám?“ zachechtal se. „Tak už jdi, nemám čas se s tebou vybavovat. Nákupy jsou tvoje práce, já tvrdě makám jinde.“

Andreas se otočil zády a už otci nevěnoval pozornost.

Starý pan Wankel smutně stáhl koutky a položil si ruku na srdce. Bušilo jako o závod, až se mu udělalo mdlo. Dělá pro syna první poslední, a čeho se dočkal? Rád by se ohradil, ale jen rezignovaně svěsil hlavu. Je to zbytečné, pokud něco řekne, Andreas se jedinež rozčílí ještě víc. Ano, je to zbytečné. I jeho život je zbytečný... Ach, Greto, kdybys věděla, jak to tady s námi dopadne, třeba bys nás neopustila...

Pan Wankel se pomalu došoural do kuchyně, připravil si nákupní tašku a vzal z kouta hůl.

Když otec odešel, Andreas otevřel plechovku s pivem, lokl si a chvíli tupě zíral k sousednímu statku.

Vůbec by nebyla marná, ne, letělo mu hlavou. Ten její zadek! A stehna. Prsa nic moc, ale když se naklonila, docela to ušlo. Chvíli se nechal unášet představami, co všechno by s ní chtěl provádět, ale nakonec zmačkal nedopitou plechovku, až pivo vystříklo na zeď, mrštil ji z okna a zařval:

„Jenomže taková slečinka z města statek nikdy nekoupí, sakra!“

Kapitola 3

Slečna z města

Maklér si myslel totéž, co Andreas Wankel.
Nechápal.

„Co ta ženská pořád zkoumá? Přece by si nekoupila barák v takovém stavu a v takovém Zapadákově, ona je jasně městský typ,“ brumlal si pod nos. Vysoká, štíhlá, bílé vypasované džíny těsně obepínaly dlouhé nohy, krátké bleďemodré tričko s kulatým výstřihem odhalovalo část plochého břicha s roztomilým pupíkem. Pečlivě upravené světle hnědé vlasy jí přidržovaly tmavé brýle posunuté na temeno hlavy.

Kdyby neměla špinavé tenisky, ale boty na podpatku, mohla by jít z fleku na přehlídkové molo, napadlo ho.

Vtom se ze stodoly ozval výkřik.

Bauer nahlédl dovnitř: „Jste v pořádku?“

„Ano. Asi kolem běžela myš,“ trochu roztřeseně odpověděla Alice.

„Těch je tady plno. Chtělo by to pořádnou kočku, ta už by je prohnala.“ No jasně, městský typ, poleká se obyčejné myši! Tak proč ho zdržuje?

„Jste hotová? Ještě nás čekají chlévy, pojďte.“

Alice se rozhlédla po prostorné místnosti s několika zamřížovanými okénky a stejným klenutým stropem, jako byl ve sklepech. Ve všech koutech visely pavučiny, na betonové podlaze se válela zteřelá sláma, ale zachovala se zde nádherná kamenná koryta pro napájení dobytka a na stěnách viselo na skobách pár starých chomoutů.

Alice nevěřicně zavrtěla hlavou. Dokonce i uzda! Že by tu měli i jezdecké koně? Hned si představila, jaká to musela být krása vyrazit v podvečer na projížďku na koňském hřbetě. Přivřela oči.

Makléři zavrtění hlavou neušlo, jenže gesto nepochopil.

„Nelíbí se vám to? Není to nic extra, já vím, ale ke statku ještě patří kus pole a les, jak už jsem říkal. To má v nájmu zdejší farmář. Pokud byste chtěla sama hospodařit, smlouva se dá vypovědět.“

Alice neodpověděla a zamyšleně pohladila žlab. Kámen krásně chladil rozpálenou dlaň.

„Chcete se ještě podívat do kůlny?“

„Myslím, že mi to stačí. Nevíte, jak je stará ta lípa?“ Alice ukázala na mohutný kmen stromu u rozbořené zdi.

„Netuším,“ pokrčil rameny Bauer. A ani mě to nezajímá, pomyslel si v duchu. Přeshlápl z nohy na nohu.

„Škoda.“ Alice se dotkla kmene stromu prohrátého sluncem.

„Potřebuji, abyste mi potvrdila dnešní prohlídku nemoovitosti,“ ozval se makléř netrpělivě a přistrčil jí k podpisu formulář. „Fotky máte... Teď asi budete přemýšlet, jak se rozhodnete.“

Ty už ses rozhodla, pomyslel si.

„Ano, zavolám vám. Tak do tří dnů, stačí? Zavolám v každém případě,“ ujistila ho.

Spíš nikdy, zamumlal si pro sebe makléř Bauer. Chvíli se potýkal s vraty, pak rychle zamířil ke svému vozu; úspěšně vycouval ze dvora, pozdravil Alici bliknutím a vystřelil směrem k Birkfeldu.

Alice ještě chvíli postála za bránou a hodnotila statek a okolí. Poslední stavení v Birkfeldu, skoro samota. Přitom do města je co by kamenem dohodil a kus cesty vede lesem. Romantika!

Pohlédla přes stromy k sousednímu domu. Vypadá obydleně, usoudila, dokonce se zdálo, že se za jedním z oken v patře mihla postava... Snad tam žijí příjemní sousedé. Prudce potřásla hlavou. Cože? Přemýšlí o sousedech? To už se opravdu rozhodla? Vždyť by tu byla spousta práce! A co by do renovace musela vložit peněz! Stojí to za to?

Nasedla do auta a pomalu se rozjela. Když projela Birkfeldem, ještě zpomalila, jako by ji něco bránilo pokračovat dál. Silnice se tu klikatila jako had, a za jednou zvlášť ostrou zatáčkou... Co je to tam?

Alici píchlo u srdce. U pravé krajnice stál ohořelý vrak auta, který ještě hasiči nestačili po nehodě odstranit. Ach Bože! Přesně tak zemřeli její rodiče. Při autonehodě. Při autonehodě, kterou nezavinili. Jejich těla shořela v plamenech a každá připomínka tragédie zabořila, i když se to stalo už před spoustou let.

Alice zastavila a zavřela oči. Nechtěla vzpomínat, ale vzpomínky se rozeběhly samy...

Po smrti rodičů se Alice ujala teta ve Vídni. Začátek nebyl snadný. Strašně jí chyběla maminka voňavá náruč, chyběl jí tátův smích a lumpárny, které spolu vyváděli. Chyběl jí jejich velký dům se zahradou, kde maminka pěstovala zeleninu do polévky a spoustu drobného ovoce: aromatické červené a žluté maliny, sladké ostružiny, angrešt s jemnými chloupky, co šimraly na rtech. Rybíz Alice ráda neměla, připadal jí kyselý, ale koláč z něj byl náramný! V červnu chodila na první jahody, v létě s tatínkem trhala hrachové lusky – na těch se učila počítat a poctivě se o ně dělit.

Ve Vídni nic z toho nebylo. I když se teta snažila, volnost a venkovskou přírodu nemohlo nic nahradit. Alice se těšila

na každé letní prázdniny, protože je pravidelně trávila u babičky, maminky z otcovy strany. Měsíc na vesnici, s kamarády, které znala od dětství, jí alespoň částečně nahrazoval to, o co přišla smrtí rodičů.

Povzdechla si: „Jenže tohle už je dávno pryč!“

Babička zemřela před léty, letos v zimě i teta. Je čas udělat velké rozhodnutí, a třeba i trochu zariskovat. Alice sáhla po mobilu. Vždycky ji to táhlo na venkov, a statek, který před hodinou viděla, se jí opravdu zalíbil na první pohled. Před makléřem se snažila nadšení krotit a držela se zpátky, ale... co kdyby se našel jiný kupec?

Ano, je čas na velké rozhodnutí.

A nový život.

Kapitola 4

Už jsem se rozhodla

Krásný podzim, řekla ta městská slečinka. Hm, jak pro koho... Maklér Bauer otevřel lednici a vytáhl orosenou plechovku Pepsi, odnesl ji ke stolu a zadíval se do počítače. Nějak se mu v poslední době nevede... Zvlášť Bergerův statek je jako zakletý. Už je v nabídce dlouho, poslední půlrok dokonce za sníženou cenu, a pořád nic. A když už někdo přijede na prohlídku, odradí ho ta nepříjemná věc.

A dnes...

Bauer se napil Pepsi. Slečně z Vídně se už o tom ani nemínil, stejně to nemělo smysl. Tahle zákaznice se nechytne. Ale on si nevymaže z mobilu její číslo – co kdyby někdy jel do Vídně? Zavolał by jí a pozval ji na oběd. Třeba by šla? Je vážně moc hezká. Dokonce si ji tajně vyfotil a přidal si k jejímu jménu fotku. Slečna z Vídně...

Mobil zazvonil. Bauer se podíval na displej. Grimmová.

To tedy volá brzy. Takže je to jasné.

Ale jako by to nevěděl hned od začátku! Napil se a přijal hovor.

„Ano, slečno Grimmová?“

„Volám kvůli statku. Už jsem se rozhodla.“

„Tak děkuju za zavolání,“ řekl Bauer sklesle, „a na shledanou. Snad vám budu moci příště nabídnout něco, co vám bude lépe vyhovovat.“

Opět se napil a chystal se zavěsit.

„Ne, ne, počkejte! Já to přece chci koupit!“ vykřikla Alice.

Bauerovi zaskočilo. Rozkašlal se a pak ze sebe vyrazil:

„Cože? Koupit? Vy chcete statek koupit?“ V nose ho zaštipaly bublinky.

Alice se zasmála: „A co je na tom divného? Ano, chci statek koupit.“

„Já... nějak nechápu, co byste tam dělala. Vy, z města?“ koktal Bauer.

„Malovala,“ zněla lakonická odpověď. „Jsem malířka, a potřebuji klidné místo na malování. Tam mi to bude maximálně vyhovovat.“

„Aha, tak malovala,“ hlesl makléř. „No, pokud jste se už opravdu rozhodla...“ Odmlčel se, protože se mu hlavou mihlo, že něco podstatného zamlčel. Snad by s tím měl vyrukovat teď. Jenže slečna z Vídně se najednou zdá strašně nadšená. Co kdyby ji to odradilo? A když tam chce malovat, tak to znamená, že bude pořád doma... Takže vlastně zas o tolik nejde... A kdyby si toho všimla při podpisu smlouvy, musí jí to takhle vysvětlit – že skoro o nic nejde. Jsou přece domy, co mají horší vady. Někde se stala vražda, jinde dokonce straší...

„Haló, jste tam ještě?“ vyrušila ho z myšlenek Alice.

„Ano, jistě.“

„Můžu k vám zajet ještě teď?“

„Ano. Jsem v kanceláři. Než přijedete, připravím rezervační smlouvu a domluvíme se na podmínkách platby a dalším postupu.“ A doufám, že to dopadne skvěle pro nás oba. Vy koupíte statek a já konečně dostanu provizi, řekl si v duchu.

„Dobře.“ Alice se letmo podívala na hodinky. „Ve čtyři jsem u vás.“

„Domluveno, už se na vás těším.“ Bauer se chvíli strnule díval na tmavý displej telefonu.

Zrovna tak Alice, jenže ta s úsměvem na rtech. Vážně to udělala! Koupí statek a bude žít na venkově.

Otočila se s autem do protisměru a dupla na plyn.

Je rozhodnuto.

Vrátí se do Birkfeldu uskutečnit svůj sen.

Kapitola 5

V oblacích

„Tak už jsem zpátky!“ Alice vpadla do bytu sester Lehmannových jako velká voda.

„A co? Jak to tam vypadá?“ Lily Lehmannová, nakrátko ostříhaná zrzka s modrýma očima, zvedla hlavu od skript.

O pět let starší Betty zabručela: „Asi nic moc, že? Za tu cenu, kterou inzerovali, to musí být pěkná zřícenina. Před rekonstrukcí... tak tomu říkají, ne?“

„Jak to víš?“

„Jenom si to myslím,“ pokrčila Betty rameny a zívla. Její kulatá tvář vypadala unaveně. Měla za sebou náročnou službu v nemocnici a strašně se jí chtělo spát. Alice ji v duchu politovala, ale na její nadšení neměl kamarádčin nezáměr žádný vliv.

Položila na stůl mobil.

„Posuďte samy! Všechno jsem nafotila.“

Dívky začaly listovat ve složce fotografií a Alice se s úsměvem zadívala na jejich skloněné hlavy.

Betty Lehmannová byla její nejlepší kamarádka už od dětských let, od doby, kdy Alice přijela do Vídně. Od mala baculatá dívka měla podobnou povahu, proto si tak dobře rozuměly. Ve škole seděly v jedné lavici, jezdily spolu na

prázdniny k Alicině babičce, anebo v pokojíčku, který Betty sdílela s o pět let mladší sestrou Lily, psaly společně deník a vlepovaly do něj fotky svých oblíbených zpěváků a herců. Alice k tomu přidávala veselé malůvky – nápadů měla vždycky dost – a to nakonec vedlo k rozhodnutí o jejím budoucím povolání.

Lehmannovi si Alici oblíbili, a protože bez ní Betty neudělala ani krok, říkali, že mají vlastně dcery tři. Když dívky volily povolání, jejich cesty se rozdělily. Betty se přihlásila na zdravotnickou školu, Alice na výtvarku. Ani jedna nezávažovala. Nedovedly si představit, že by Betty nebyla zdravotní sestrou a Alice malířkou. Když Lily vyrostla, staly se ze všech tří dívek, přestože měly rozdílné zájmy, velmi dobré přítelkyně. Po ukončení studií si Betty najala malý byt a nabídla sestře Lily společné bydlení. Energická a ztřeštěná Lily s nadšením souhlasila. „Rozhodně lepší než u rodičů,“ prohlásila tenkrát a během hodiny měla sbaleno.

Lehmannovi z toho rychlého osamostatnění měli trochu obavy, ale Betty slíbila, že na impulzivní sestru dohlédne. Nakonec se ukázalo, že to byla dobrá volba. Lily se naučila zodpovědnosti a úspěšně již druhým rokem studovala práva.

Betty teď položila mobil na stůl.

„Tak co?“ vyhrkla Alice netrpělivě.

„Nevím... Nevypadá to tak špatně, jak jsem si myslela, ale práce by tam bylo jako na kostele. Vážně se do toho chceš pustit?“ řekla Betty zamyšleně. Podívala se na Alicin dychtivý obličej. „Jestli o tom uvažuješ – a já vidím, že ano – musíš si to dobře rozmyslet.“

Lily se uchichtla. „Chytrá jako vždycky! Co by si asi měla rozmyslet? Vždyť je to úplná ruina!“

„Ty jsi taky hned se vším hotová,“ utrhla se Betty a začala znovu prstem přejíždět po displeji mobilu. Chvilí bylo ticho. Potom se ozvala Alice.

„Já taky.“

Betty vzhlédla od prohlížení obrázků a zamžourala: „Co ty taky?“

„Taky jsem se všim hned hotová!“ Alice sáhla do kabelky a vytáhla desky s několika listy papíru sešitých sponkami. „Prohlížely jste si můj budoucí dům. A tohle je rezervační smlouva!“

Lily se chytla za hlavu a dlouze hvízdla. Betty zůstala zírat s otevřenou pusou. Když se vzpamatovala, vrhla na rozžářenou Alici přísný pohled: „Víš, co tě čeká?“

„Vím, a moc se na to těším!“ vyhrkla Alice.

Betty potřásla hlavou, pak ale rozpřáhla náruč. V pevném objetí zašeptala Alici do ucha: „Celá záříš. Jsi jako v oblacích.“

Lily se ne příliš ochotně zvedla a také kamarádku krátce objala. „Upřímnou soustrast! Nezávidím ti.“

„Lily!“ káravě se ozvala Betty.

„No co, říkám jen to, co si myslím,“ ohradila se Lily. „Tak promiň. Samozřejmě ti taky přeju moc štěstí.“

„Díky, ale mně dneska náladu nepokazíš. A hned vám řeknu, jaké mám plány. Tady, v kuchyni, mě napadlo, že –“

Lily prudce vstala.

„Holky, já se omlouvám, ale fakt se musím jít učit. Takže padám vedle do ložnice. Užijte si to.“ Posbírala papíry pochmárané poznámkami a zmizela za dveřmi.

Betty zívla.

„Promiň, Betty, já vím, že jsi unavená,“ zadržela Alice, „ale já to musím někomu říct. Jsem z toho tak... tak nadšená a šťastná. Myslím, že právě tam najdu svůj opravdový domov.“

„Ne, ty promiň. Vím, jak je to pro tebe důležité. Povídej.“ Betty potlačila další zívnutí.

Alice ukázala na první obrázek v mobilu. „Už když se podíváš od brány, dýchne na tebe taková nostalgie sta-

rého vesnického stavení. A pak vevnitř... počkej, tady – vídíš ta nádherná kachlová kamna? A tady,“ zalistovala ve fotkách, „tady – podívej na ta kamenná koryta! No není to pohádka?“

Betty stěží udržela víčka. „Je. Ale jak chceš všechno dát do pořádku? Koupelna je tedy příšerná a o kuchyni ani nemluví. Okna musíš vyměnit na celém statku, určitě jsou shnilá. Celá fasáda se musí oklepat a udělat nová. A dlažby a podlahy a...“

„Zadrž, Betty,“ rozesmála se Alice, „tohle nechám odborníkům.“ A nakrčila přemýšlivě čelo. „Asi bych si měla najmout architekta,“ přemítala nahlas.

Betty se zděsila.

„Architekta? No to by se ti pořádně prodražilo! Neblázni, stačí dobrá stavební firma.“

„Vlastně máš možná pravdu. Nechci nic přestavovat, jen dát dům do pořádku.“

„Jasně. Existují hromady katalogů, kde najdeš spoustu inspirace. A na netu taky. Jestli nechceš statek úplně předělat, je architekt zbytečný. Chceš to mít podle svých představ, ne?“

Betty znovu listovala fotkami v telefonu. „Náhodou, vypadá to, že jsi koupila dobře,“ uznala opatrně. „Na tvém místě bych možná jednala stejně. Ale chce to odvahu, a tu já nemám – tedy aspoň si to myslím. A taky dost peněz.“ Betty se odmlčela. „Máš kuráž,“ dodala tiše a vrátila Alici telefon.

„Díky, Betty. A už se těším, jak za mnou budete jezdit. Užijeme si to!“

„Za co mi děkuješ?“ podivila se Betty.

„Přece za to, že jsi mě vyslechla, i když se ti chce hrozně spát, a za to, že mám tvoji podporu. Je to pro mě hrozně důležité, víš?“

Betty se chtěla usmát, ale úsměv se změnil v zívnutí. „Tak jsem to před tebou stejně neutajila. Fakt jsem dnes unavená, promiň.“

„Ty promiň. Už půjdu, potřebuješ si lehnout. A... Betty?“

„Ano?“

„Drž mi palce!“

Kapitola 6

Břemeno

Alice si utřela slzy, co se jí koulely po tváři, a smutně se usmála. „Sbohem,“ zašeptala a tiše, jako by mohla někoho vyrušit, zaklapla dveře bytu, kde strávila s tetou tolik let.

Když scházela po schodech dolů, očima hladila všechno, co dvacet let patřilo k jejímu životu. Barevná mozaika dlaždic na odpočívadlech, leptaná skla ve dveřích balkonů, co vedly do dvora a kam chodila s tetou všeset prádlo...

Ohlazené madlo zábradlí, po němž sjížděly s Betty až do přízemí – podle jejího názoru jezdily bravurně, přesto si Betty jednou příšerně natloukla nos.

A obávané dveře v přízemí – s velkým kukátkem, za nímž se často skrývalo bedlivé oko přísného domovníka... Co schválností se mu navyváděly!

Alice se pousmála a hodila klíč od bytu do schránky na dopisy. Nový majitel si je tam vyzvedne.

Ona se loučí.

Jistě, secesní dům ve Vídni má svoje kouzlo, ale ji také čeká něco nádherného.

Její splněný sen a nový domov. Statek v Birkfeldu.

Trvalo celý rok, než stavební firma provedla všechny opravy a úpravy, ale teď je hotovo. Vše voní novotou. Snad se lidé v Birkfeldu naučí říkat namísto Bergerův statek Grimmův statek – protože v něm začne nový život ona, Alice Grimmová.

Jaký život to asi bude?

Zhluboka se nadechla a zvedla hlavu.

V tom okamžiku se protrhly mraky a za nimi vykouklo slunce. Nastavila mu tvář, zavřela oči – a náhle uslyšela te-
tin hlas. Šeptal jí do ucha staré moudro:

„Otoč se tvářící ke slunci, a všechny stíny padnou za tebe!“

Odeť se jím budu řídit, pomyslela si Alice.

Pomalou došla k Toyotě, k prasknutí nacpané posledními věcmi ze starého bytu a starého života, ještě jednou se ohlédla na vídeňský dům a šepem zopakovala:

„Sbohem...“

Zapadající slunce nasvítlo bíle omítnutý statek do lichotivého odstínu růžové. Alice nechala stát auto s puštěným motorem na krajnici a otevřela bránu. Opatrně vjela na nově předlážděný dvůr, zastavila a otočila klíčkem zapalování. Zůstala sedět v autě a zaposlouchala se do ticha, přerušovaného jen bzučením včely, kroužící kolem stěračů. Včela s plnými košíčky pylu se chvíli pokoušela dostat dovnitř auta, ale po chvíli marného snažení odletěla domů.

„Tak jako já,“ proběhlo Alici hlavou a rázně otevřela dveře auta. „Do práce!“ poručila si, „musím všechno vyložit a nachystat si aspoň postel, abych měla kde spát.“

Odemkla vstupní dveře a začala z auta přenášet věci, které tam ráno narovnala. Poslední věci ze starého domova, jinak už v kuchyni ležely krabice s nádobím, v prostěradlech zabalené šatstvo, pokrývky a povlečení. Pod okny se kupily

další krabice obsahující díly nábytku do ložnice, v rohu se válely úplně nové truhlíky a několik kusů zahradního nářadí. Alice otevřela okno, aby sem proudil čerstvý vzduch. Zálibně přejela dlaní po tmavě hnědém rámu, pěkně kontrastujícím s bílou omítkou. Na chvíli se u okna zastavila a zhluboka se nadechla. Pak se rozhlédla kolem.

„Až na ten nepořádek to tu vypadá docela dobře,“ usoudila.

Uprostřed kuchyně stál velký dubový stůl s masivními židlemi, vyrobený na zakázku, vzadu u stěny prosklená skříň a prádelník s několika šuplaty a ještě truhla, nádherný kousek s malovaným víkem a postranicemi, vše vybrané na bleším trhu a zrenovované místním truhlářem. Práci odvedl poctivě.

Alice si vzpomněla, jak vypadala kuchyň, když ji viděla poprvé. Usmála se. Na míru zhotovené skříňky v rustikálním stylu teď poskytovaly kromě myčky všechny moderní vymoženosti, a přitom si vůbec nekonkurovaly s opravenými kachlovými kamny. Alice s potěšením pohladila lesklý povrch temně zelené kachle a představila si, jak z nich v zimě bude sálat teplo.

Vtom jako by se venku mihl jakýsi stín, vzápětí se v otevřeném okně objevila vousatá tvář a ruka se silnými prsty zatukala na sklo.

„Kdo jste?“ zeptala se Alice se sevřeným hrdlem.

Muž za oknem se zazubil.

„Nebojte se, slečno. Jsem starosta Birkfeldu. Jmenuji se Joachim Wiesner.“

Zvědavě strčil hlavu dovnitř. „Pěkně jste si to tu zařídila, už jsem to slyšel od truhláře, prý vám jde zítra smontovat nějaký nábytek. Ale jinak – no, máte tu ještě hodně co dělat. A sad je zarostlý až hanba... Kdybyste potřebovala, půjčím vám křovinořez.“ Odmlčel se, evidentně nevěděl, jak dál.

„Přece nebudete stát za oknem. Pojdte dál.“ vyběhla ho Alice.

„To ne, děkuji, nepřišel jsem vás zdržovat.“

Alice mlčky čekala.

„Ehm, no, přišel jsem vás pozdravit, to jo,“ mumlal starosta rozpačitě, „ale taky kvůli tomu, abych se zeptal, kdy si vezmete ty psy?“ vyrazil ze sebe prudce a tázavě na ni pohlédl.

Alice vykulila oči. „Jaké psy?“

„No ty, co máme v kotcích na městské policii.“

„Promiňte, já žádné psy nechci. Chápu – bydlím na konci města a třeba o mě máte strach, ale psa nechci. Ani bych nevěděla, jak se o něho starat, v životě jsem psa neměla.“

Starosta se trochu zamračil.

„To si nerozumíme. Nemluvím o psu, ale o psech. A vy si je vzít musíte.“

„To tedy nevím proč! K tomu mě přece nemůžete nutit!“ Alice trochu zvýšila hlas. Co si to ten chlap dovoluje! Nařizuje jí, aby si vzala nějaké psy!

„Ale jo, můžu,“ řekl starosta a pohodlně se opřel o okenní parapet.

Alice nechápala: „Co můžete?“

„No nutit vás, abyste si vzala ty psy.“ Pousmál se a nasadil smířlivý tón: „Podívejte, u nás už byli dost dlouho. Nemají tam pořádný kotec, strážníci s nimi na procházku moc chodit nemůžou. Potřebují, aby se o ně někdo pořádně staral. My vám samozřejmě pomůžeme, město vám na útlek přispěje.“

„Ale...“

„Já vím, já vím, je to málo.“ Wiesner mávl rukou. „Ale najdou se nějakí sponzoři, uděláme sbírku, půjde to, uvidíte.“

„Co je to za nesmysl?“ zaúpěla Alice. „Já žádný útlek provozovat nechci. Jsem malířka. Koupila jsem statek, abych se mohla v klidu věnovat malování, ne abych se starala o zatoulaná psiska!“

„No počkejte, počkejte!“ Starosta hrozivě stáhl obočí. „Smlouvy se musí plnit. To snad ví i malířka.“

„Jaké smlouvy? Žádnou takovou jsem neuzavřela,“ ohradila se Alice.

Starosta se napřimil. „No, možná jste to záměrně ignorovala a počítala s tím, že se to nějak ošulí, že město couvne, ale...“ Odmlčel se a pátravě pozoroval nechápatý výraz na dívčině tváři.

Je možné, že by si toho nevšimla? Že ji na to realitní kancelář neupozornila při podpisu smlouvy? Nebo to na mě hraje? přemýšlel a nahlas prohlásil úředním tónem:

„Koupí statku jste se zavázala, že tady budete provozovat útulek pro zatoulané psy a kočky. Ve smlouvě to máte uvedené jako věčné břemeno.“

„To je dobrý vtip! Skoro jsem vám uvěřila!“ Alice se rozesmála, ale její smích pomalu dozníval a ztrácel se v tíživém tichu.

Starosta se na ni dlouze zahleděl. „Přesvědčte se, slečno, přesvědčte se, že nelžu. Doufám, že máte smlouvu někde po ruce.“

„Taky doufám,“ jen hlesla Alice. Hlavou jí přitom letělo, že snad ty papíry zastrčila tam, kam měla v úmyslu... I když v tom zmatku – bůhví.

Otočila se od okna, trhla dvířky jedné skříňky a – objevila sadu talířů. Dobře, tak druhá dvířka – no sláva! Vytáhla tlustou složku dokumentů. Začala horečně obracet listy a hledat kupní smlouvu. Když ji našla, položila ji na stůl a prst posouvala po jednotlivých ustanoveních, až se na jednom řádku zarazila a užasle zírala. Věčné břemeno. Opravdu to tam stálo černé na bílém.

„To ne,“ zasténala.

„Aha!“ Starosta pokýval hlavou. „Neupozornili vás na to, že?“

„Ne!“

„No, vidím, že je to pro vás tak trochu šok. Nechci na vás tlačit, to vůbec ne, na druhé straně...“ Neurčitě rozhodil rukama. „Tak prosím, abyste mi do konce týdne dala vědět, kdy vám je máme dovézt.“

„Vy tedy ode mě vážně chcete...“, vydechla Alice a rezignovaně dodala: „Kolik jich proboha je?“

„Není to tak zlé, psi jsou tři, kočky dvě. Takže jsme domluveni.“ Starosta odstoupil od okna. „Přeju vám dobrou noc,“ zavolal ještě a zmizel v modravém šeru soumraku.

Co teď? Alice opřela lokty o stůl a přemýšlela. Bauer ji podvedl, no jistě, ale vzdát se statku? Nikdy! Vůbec si nedovedla představit, že by se stěhovala jinam. Tady je doma. Cítí to.

Sáhla po telefonu. Po druhém zazvonění se ozvalo veselé: „Ahoj, Alice! Tak jak ses zabydlela?“

„Ahoj, Lily. No, poněkud problematicky, abych tak řekla, a potřebovala bych radu,“ spustila Alice trochu váhavě.

„Jasně, jsem úplná studnice moudrosti! Čeho se to týká?“

„Radši bych tu věc řešila na místě. Myslíš, že byste si na mě udělaly s Betty čas a přijely?“

„No ty mě napínáš! To víš, že udělaly, stejně jsme tě chtěly co nejdřív navštívit... Co třeba hned zítra? Betty?“ zahulákala Lily mimo telefon, „Jak máš zítra službu? Mohla bys jet na návštěvu k naší statkářce?“

Alice slyšela vzdálený hovor a dohadování a pak Lily prohlásila:

„Přijedeme zítra, ale až odpoledne, nejdřív kolem páté. Betty slouží do dvou a já mám do jedné přednášku.“

„Super. Je pátek, tak zůstanete na celý víkend!“ zajásala Alice.

„Jo, to by možná taky šlo,“ souhlasila váhavě Lily a opět se obrátila s dotazem na sestru. Když Alice zaslechla vzdálené „Jo!“, oddechla si. Nebude na tu katastrofu sama!